

melse sker efter en konkret vurdering, men det er afgørende, at det ansøgte mønster giver et nyt helhedsindtryk. Det betyder, at ubetydelige forskelligheder ikke anerkendes som tilstrækkelige til, at mønsteret kan erhverves. Hvis der ved udformningen af en vare kun er få variationsmuligheder for at opnå en bestemt funktion, kræves der ikke helt så store forskelle som i andre tilfælde.

Når ansøgningen er modtaget i Patent- og Varemærkestyrelsen, undersøger styrelsen, om registreringsbetingelserne er opfyldt. Ved undersøgelsen tages der hensyn til alt, hvad styrelsen har kendskab til. I praksis undersøges det fortrinsvis, om mønsteret strider mod ikraftværende danske mønsterregistreringer, danske verserende ansøgninger samt danske mønsterregistreringer, der er slettet inden for de sidste 5 år fra ansøgningens indleveringsdato. Ansøgningen skal være ledsaget af en erklæring om, at mønsteret, så vidt det er ansøgeren bekendt, ikke er kendt før ansøgningsdagen (nyhedserklæring).

Hvis ansøgningen findes i overensstemmelse med forskrifterne, bliver mønsteret bekendtgjort i Dansk Mønstertidende. Herefter har enhver mulighed for at fremsætte indsigelse i en periode på 2 måneder mod registrering af mønsteret. En indsigelsen skal være ledsaget af en begrundelse. Indsigelsesadgangen er således almenhedens mulighed for at få nyt materiale inddraget i vurderingen, inden mønsteret registreres.

Afgørelser truffet af Patent- og Varemærkestyrelsen kan ankes til Patentankenævnet, og Patentankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene. Når registreringen er endelig, kan den kun ophæves ved domstolene.

En mønsterregistrering har gyldighed i 5 år fra ansøgningsdagen og kan fornyes for yderligere to 5 års perioder til i alt 15 år.

3. Direktivet

Formålet med direktivet er at harmonisere EU-medlemslandenes lovgivning om designbeskyttelse. Direktivet skal ses som led i oprettelsen af det indre marked, herunder fjernelse af hindringer for de frie varebevægelser. Samtidig skal direktivet sikre, at konkurrencen i fællesskabet ikke forvrides som følge af medlemslandenes forskellige lovgivning om designbeskyttelse. EU-landenes forskellige regler betyder, at det er dyrt og tidskrævende for virksomheder at designbeskytte et produkt i flere EU-lande. Med gennemførelsen af direktivet bliver retsstillingen den samme i alle EU-landene.

Der er ikke med direktivet tilsigtet en fuldstændig harmonisering. Direktivet omfatter kun de nationale regler, som har størst indvirkning på det indre markeds funktion. Direktivet omfatter ikke fastsættelsen af de proceduremæssige bestemmelser om registrering og fornyelse af designrettigheder, ugyldiggørelse af rettighederne eller retsvirkningerne af ugyldiggørelsen. Direktivet indeholder heller ikke regler om håndhævelse af designretten ved domstolene eller om sanktioner. Fastsættelsen af disse bestemmelser overlades til medlemslandene.

For at opnå en ensartet beskyttelse i medlemslandene indeholder direktivet en række definitioner og præciseringer, herunder af begrebet "design", og fastsætter de krav, som skal opfyldes for at opnå eneret til designet. I direktivet fastslås det, at der kan opnås designret til udseendet af et produkt eller en del af et produkt. Direktivet indeholder en nærmere angivelse af de kriterier, der skal lægges til grund ved bedømmelse af, om udseendet kan designbeskyttes.

Endvidere indeholder direktivet en præcisering af kravet til et designs nyhed samt til kravet om designets adskillelse fra kendte design som betingelse for at opnå designbeskyttelse. Direktivet stiller ikke krav om objektiv og global nyhed på samme måde, som det kendes i den gældende mønsterlov. Ifølge direktivet anses et design ikke for at være blevet offentligt tilgængeligt, hvis fagkredsen inden for den pågældende sektor i EU gennem deres sædvanlige forretningsførelse ikke med rimelighed kunne have fået kendskab til designet.

Adskillelseskrauet er i direktivet fastsat således, at et design skal have individuel karakter. Det vil sige, at det helhedsindtryk, som designet giver den informerede bruger, skal adskille sig fra det helhedsindtryk, en sådan bruger får af andre design, som tidligere er gjort offentligt tilgængelige. Ved den informerede bruger forstås en person, der hverken er fagmand eller er uden kendskab til den type produkter, som designet angår.

Direktivet indeholder en såkaldt skånefrist. Herefter vil en offentlig tilgængeliggørelse af designet ikke være nyhedsskadelig, hvis designeren, eller den, til hvem designerens ret er overgået, selv gør designet tilgængeligt, når det sker inden for 12 måneder før indgivelse af ansøgningen om designbeskyttelse. Fristen på 12 måneder gælder også, hvis designet er blevet kendt som følge af misbrug fra tredjemand, således at designet fortsat kan beskyttes, uanset det er blevet offentligt tilgængeligt som følge af misbruget.